

Beck Dorey-Stein

**WANNEER
KUN JE
BEGINNEN?**

Als je eerste echte baan bij Obama in de Oval Office is

ISBN 978-90-225-8367-8

ISBN 978-94-023-1131-0 (e-book)

NUR 402

Oorspronkelijke titel: *From the Corner of the Oval*

Vertaling: Carolien Metaal

Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam

Omslagbeeld © 2018 White House Historical Association

Zetwerk: Elgraphic bv, Vlaardingen

© 2018 Rebecca Dorey-Stein. All rights reserved

© 2018 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeriej bv, Amsterdam

This translation is published by arrangement with Spiegel & Grau,
an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van
druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Bepaalde namen en karaktertrekken zijn ter bescherming van de privacy veranderd. Ik heb gebruikgemaakt van pseudoniemen, vermeningen en andere vormen van vermomming. In sommige gevallen heb ik gebeurtenissen en perioden herschikt en/of gecomprimeerd ten dienste van het verhaal. Dialogen heb ik naar eer en geweten gereproduceerd met behulp van apps, onmenselijk-om-terug-te-lezen dagboeknotities, aantekeningen op mijn telefoon en e-mails aan mijn moeder. Lezers die zichzelf menen te herkennen, kunnen zich het beste wenden tot het derde nummer op Carly Simons *No Secrets*, of misschien een stevige borrel inschenken en zich terugtrekken in 'dat zo beruchte oncomfortabele bed', zoals beschreven door de onovertroffen Joan Didion.

BECK DOREY-STEIN

Voor de strijdlustigen

**ZET DIE VERDOMDE MUZIEK HARDER!
MIJN HART VOELT ALS EEN ALLIGATOR!**

— HUNTER S. THOMPSON

INHOUD

<i>Richtlijnen voor stenografen in de dop</i>	15
<i>Proloog: Deze plek</i>	19

EERSTE BEDRIJF: 2011 – 2012	23
De puntjes verbinden (<i>2011 – januari 2012</i>)	25
Welkom bij de club (<i>februari</i>)	44
Vleugels uitslaan (<i>maart</i>)	50
Vagina's (<i>april</i>)	62
Het circus (<i>mei</i>)	66
In naam van het feminisme (<i>mei – juni</i>)	70
Eenzaam in het paradijs (<i>juni</i>)	78
Droom groots (<i>juli – augustus</i>)	86
De rennende strateeg (<i>september – november</i>)	92
Let op (<i>later in november</i>)	96
Verslagen (<i>december</i>)	107

TWEEDE BEDRIJF: 2013	III
Besef waar je heen wilt (<i>januari</i>)	113
Hoop en verandering (<i>februari</i>)	123
De zon achterna (<i>maart</i>)	129
De knopen in onze veters (<i>april – mei</i>)	136
Driehoekjes licht (<i>mei – juni</i>)	143
Drink maar niet uit de kraan (<i>juni – juli</i>)	149

Bloopers (<i>augustus</i>)	159
Een droomleven (<i>september – november</i>)	169
Zorg dat je bijdrage aan de geschiedenis correct is (<i>december</i>)	177

DERDE BEDRIJF: 2014	185
Dwars doormidden gescheurd (<i>januari</i>)	187
Littekenweefsel (<i>februari</i>)	193
Als bidden geluid zou maken (<i>maart – juni</i>)	200
Een meisje dat alles al heeft (<i>halfjuni</i>)	208
Drie slagen boven par (<i>augustus</i>)	214
Reken maar uit (<i>eind augustus – september</i>)	228
Ik geloof in hoop (<i>september</i>)	232
Zinkende (<i>oktober – december</i>)	237

VIERDE BEDRIJF: 2015	243
Eenzaam aan de top (<i>januari</i>)	245
Wat ons wacht (<i>februari</i>)	257
‘Get Up, Stand Up’ (<i>maart – april</i>)	260
Imitaties van intimiteit (<i>mei</i>)	272
‘Amazing Grace’ (<i>juni</i>)	279
Ga de goede kant op (<i>juli</i>)	284
Zwanenzang (<i>augustus – september</i>)	291
Singles, doubles en homeruns (<i>november</i>)	296
We laten ons niet terroriseren (<i>december</i>)	299

VIJFDE BEDRIJF: 2016 – 2017	303
Verknaal het niet (<i>januari</i>)	305
Weer op vrijersvoeten (<i>februari – maart</i>)	310
Ondersteboven (<i>april</i>)	319
Vermomming in avondkleding (<i>april – mei</i>)	321
Alles is geoorloofd (<i>april – mei</i>)	328
Dertigers (<i>juni</i>)	333
Gebroken harten (<i>juni</i>)	339
<i>We want more!</i> (<i>juli</i>)	344
Schijnbewegingen (<i>augustus</i>)	347

Stop met die onzin (<i>september</i>)	349
Achter de wolken schijnt de zon (<i>november</i>)	355
Het gaat om wat je doet (<i>later in november</i>)	360
Mahalo (<i>december</i>)	365
Afgelopen, uit (<i>januari 2017</i>)	368
<i>Epiloog: Laat de clowns maar opdraven</i>	373
<i>Bedankt</i>	377

RICHTLIJNEN VOOR STENOGRAFEN IN DE DOP

Hou je aan de regels, grammaticaal en anderszins.

Kom vroeg en hou je mond.

Wees discreet en netjes; als een bibliothecaresse of dure prostituee.

Neutrale tinten zetten de toon.

Adem zachtjes of helemaal niet.

Maak spaarzaam gebruik van puntkomma's; trek gebruiken
niet in twijfel.

Leef om te typen, typ niet om te leven.

Straal op een strikt aseksuele manier vrouwelijkheid uit.

Geen geflikflooi op de werkplek; of waar dan ook, ooit.

Streef niet naar perfectie. Wéés perfectie.

En het allerbelangrijkste: hou geheimen voor je.

IK ZOU GEEN STENOGRAAF MOETEN ZIJN.

PROLOOG

Deze plek

Op een avond als deze wacht ik op de stem van God.

President Obama kan nu elk moment een verklaring afleggen in de East Room van het Witte Huis. Eén parkeerterrein, drie gangen en vijf opwaartse trappen verder lig ik op de bank in mijn kleine kantoor in het Eisenhower Executive Office Building, dat door de ondergaande zon in ontvlambaar oranje gehuld is. De stem van God is de anonieme persoon die de president aankondigt. Ik wacht tot ik hem hoor. Dat kan nu elk moment gebeuren.

Ik ben echt heel erg goed geworden in wachten.

Herinner je je die zeldzame avonden uit je jeugd nog, waarop je na het avondeten weer naar school ging voor een muziekkuitvoering of een toneelstuk? Dat je dan voor je ouders uit langs je ingeslapen klaslokaal op het geluid van lachende kinderen en tot stilte manende leerkrachten afrende? Elke stap pulseerde van kinetisch kattenkwaad en je hart ging tekeer omdat je op zo'n magisch tijdstip op deze gewijde plek was. De hoek om naar de gang van de

grote kinderen en daar waren ze, al je vrienden. Ze stonden al klaar in hun zwarte broek en witte overhemd, en gebaarden dat je erbij moest komen staan, want vanavond kon er van alles gebeuren. Je was op de juiste plek.

Eindelijk hoor ik de stem van God en loop naar de tv waarop de beelden van de bewakingscamera's te zien zijn om het geluid harder te zetten. Een minuut later verschijnt de president op het scherm. Hij maakt grapjes en laat zijn karakteristieke pauzes vallen, voordat hij het onderwerp van de avond aansnijdt. Hij spreekt eloquent, rustig en oprecht. Applaus overstemt de president als hij God vraagt zijn publiek en de Verenigde Staten van Amerika te zegenen. Ik typ de transcriptie, lees die door en stuur het bericht naar de persvoorlichtingsdienst, waarna ik mijn jack dichtrits, mijn rugzak omdoe en de houten deur van mijn kantoor achter me sluit.

Het is na negenen als ik door de verlaten gangen loop. De zwart-witte marmeren vloer weergalmt van de geheimen en opwindende mogelijkheden.

De afgelopen vijf jaar was dit mijn thuis. Al die tijd was dit de enige plek waar ik wilde zijn. Nu niet meer. Sinds november voelt elke dag hier als een begrafenis. Ik heb het gebouw voor mezelf; zelfs de schoonmakers in hun blauwe schorten zijn ergens anders met hun zware karretjes. Deuren die op een kier zijn blijven staan, onthullen lege bureaus, kale muren, leeggehaalde zwarte lijsten en stapels papier naast overstromende prullenbakken. Elke kamer is een schematische voorstelling van een andere fase van een onvermijdelijke echtscheiding.

Ik loop door de trage automatische glazen deuren van het EEOB de kille duisternis van de zoveelste januarinacht in. Vanaf de bovenkant van de trap zie ik groepjes mensen treuzelen onder een straatlantaarn na hun rondleiding door de West Wing. Het holle getik van het touw tegen de vlaggenmast is het enige wat ik hoor. Deze plek voelt nu al meer als een monument en minder als de goed geliede machine die ik heb leren kennen. Een volle maan balanceert vlak boven het Witte Huis als een vlag die halfstok hangt.

Dit is mijn school. Dit is mijn bedepplaats. Dit is mijn alles, en het verdwijnt met elke verstrijkende dag.

Ik loop langs zijn auto en strijk met mijn vinger over de bumper in de wetenschap dat beveiligers toekijken vanuit hun stationair draaiende SUV's. Nadat ik de nieuwe bewaker die is opgezaald met de nachtdienst gedag heb gezwaaid, scan ik mijn badge, hoor achtereenvolgens gezoem, de klik en het gekreun van het hek, en loop een verlaten Pennsylvania Avenue op.

Deze plek.

Deze plek kan je een gebroken hart opleveren.

Iedereen blijft maar praten over het eind, maar ik ga steeds weer terug naar het begin.